

tiden er i forandring, bl.a. fordi flere opgaver bliver udlagt til kommunerne. Der følger som regel penge med, men man kan have sine tvivl om, hvorvidt disse penge altid bliver brugt til det rette formål.

Decentralisering er godt nok, for den, der har skoen på, ved bedst, hvor den trykker. Og det er også positivt, at der i mange kommuner findes lokalråd, der kan hjælpe kommunalpolitikerne med gode råd. Dog mener vi i CD, decentralisering skal tages op til debat. I dag rammes navnlig de svage grupper, fordi vi ikke går mere centralt til værks. Set herindefra er det i hvert fald frustrerende at sætte alle de kræfter ind på en række politiske områder for så at opleve, at der alligevel ikke sker noget lokalt.

De, der betaler prisen for de smukke tanker om decentralisering, er de mindre grupper, som er specielt udsatte. Det kan være sindslidende, narkomaner eller vanskelige unge. I den enkelte kommune er de så få, at de ikke udgør en kraftfuld pressionsgruppe. Møder man som kommunalpolitiker 500 borgere, der vil have en ny svømmehal, og 25, der ønsker bofællesskab, så er det vel fristende for mange at glæde svømmerne, og det sker somme tider på de andres bekostning. Den lille gruppe opdager man så først, når det er gået galt, og det på trods af at man har kendt problemerne længe.

Der er to eksempler, der kan tages frem i denne diskussion, hvor CD ønsker en strammere styring. For det første er der hospitalsplanlægningen, hvor CD ønsker, at staten overtager det overordnede ansvar for planlægningen. Vi finder det ikke rimeligt, at man med korte afstande skal have sygehuse, der kan næsten alt. Vi har brug for den mest effektive udnyttelse af penge på dette område. Det er sørgeligt at se økonomien løbe løbsk, uden at man kan være sikker på, at effektiviteten følger med.

For det andet er der psykiatrien. Psykiatrien er blevet decentraliseret og decentraliseret, og problemerne har hobet sig op. Først ved den sidste finanslov blev der gjort noget ved problemet, selv om vi stadig er langt fra en løsning; men da var psykiatrien også et område, der var blevet forsømt, fordi der ikke var en klar ansvarsfordeling. Det er uacceptabelt for et velfærdssamfund.

Vi ved jo alle, at et velfærdssamfund bliver drevet for pengene, og pengene til at køre et godt velfærdssamfund kommer kun et sted fra, nemlig fra skatteyderne. Men problemerne opstår gerne, når der sker kassetænkning mel-

lem stat og kommuner. Jeg kan sådan set godt forstå, at amts- og kommunalbestyrelser er trætte af os herinde, der lover på deres vegne. Men det er også frustrerende at give store beløb fra staten til bestemte områder og så opleve, at der ikke sker noget.

Vi ved alle, at der er problemer omkring ældrepleje, børnepasning, sundhed, skolerne og psykiatrien. En række af disse områder løses ikke godt nok. For borgerne er det jo fuldstændig ligegyldigt, om det er kommune, amt eller stat, der står for opgaven, bare den bliver udført. Men staten har i mange tilfælde kun mulighed for at hjælpe på problemet ved at give yderligere tilskud uden at have sikkerhed for, at der bliver gjort noget.

Den sidste mulighed er naturligvis egentlige lovkrav til den kommunale service. Principielt lyder det rigtigt, men det risikerer at udløse en lang og træg diskussion om finansiering mellem stat og kommune. CD ser derfor med forventning frem til Opgavekommissionens konklusioner. Men der skal efter min mening ses på, om det er nødvendigt at udarbejde mindstekrav på en række områder, så ikke pengene bliver brugt til alt muligt andet end det, de er beregnet til.

Poul Nødgaard (DF):

Kommunalreformen i 1970 reducerede antallet af kommuner til 277, og overskriften over hele foretagendet var, at de kommuner, der kom ud af det, skulle være bæredygtige, og så skulle én by udgøre én kommune.

Når det er sagt, vil jeg sige, at reformen måske nok har været meget nødvendig, men den har også været en dyr affære for vore skatteydere. Se bare på den lille pjece om de administrative udgifter; det er et utrolig godt eksempel på, at nye ordninger og nyskabelsen med kommunalreformen blev utrolig dyr for de danske skatteydere.

Derfor er det også lidt nedslående – men det er selvfølgelig ikke noget, ministeren kan gøre for – at kun 70 pct. af befolkningen deltager i de kommunale valg. Det er egentlig helt uforståeligt, at den kommunale valgprocent ligger betydeligt under valgdeltagelsen til et folketingsvalg; det er skuffende, men det må vi, der arbejder i kommunerne, prøve at få rettet op på.

Udviklingen i den kommunale sektor i de sidste 25 år har været noget nær det, jeg vil betegne som en revolution. Og hvorfor har den så været det? En af forklaringerne er i hvert fald, at de mange pressionsgrupper, der opererer i de